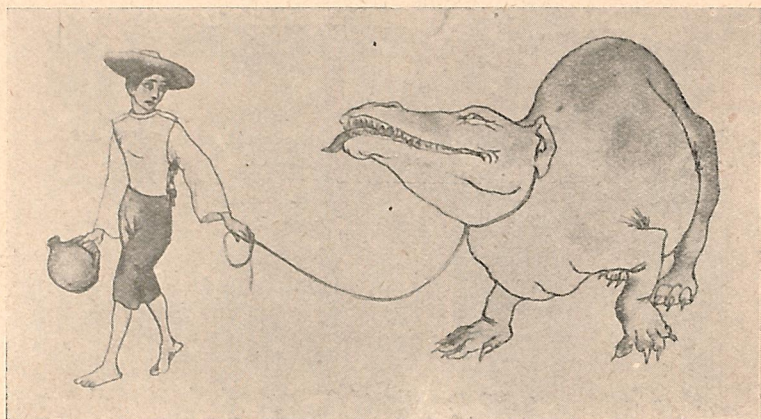

вятъ, по заповѣдъ на царя, не можеха. Чудовището излизаше по-силно отъ тѣхъ. Еднѣжъ отиде царьтъ самъ. Но и той не можа да го улови. Когато се върна сърдитъ, царицата му каза: „Знаешъ ли, какво каза Мирянъ?“ — „Че какво може да каже той?“ — „Каза, че можелъ да улови чудовището.“ Тогава царьтъ повика Мирянъ и го попита, дали наистина се е похвалилъ, че може да улови чудовището. Мирянъ отвърна, че никога дори и не е помислялъ да се похвали съ такова нѣщо и започна да плаче. Побѣснѣла отъ ядъ, царицата му крѣсна, колкото сила има: „Я го гледай ти него, животното му съ животно! Хвали се, пѣкъ като видѣ дебелия край, почна да плаче!“ Уплашенъ, Мирянъ призна думи, които никога не е говорилъ. — „Добре, — каза царьтъ — ако не уловишъ чудовището, ще ти отрѣжа главата.“

Насълзънъ, Мирянъ се опѣти къмъ гората. По пѣтя го срѣщна единъ старъ човѣкъ. Той го попита, защо плаче и го накара да му разправи всичко отъ игла до конецъ. Когато Мирянъ свърши, старецьтъ го посѣветва: „Иди при царя, помоли го да ти даде млѣко, единъ симитъ и едно вѣже. Щомъ видишъ чудовището, дай му млѣкото и симита“. Мирянъ се върна въ двореца, взе млѣко, си-

митъ и вѣже и се отправи отново къмъ гората. Току-що пристигна до първитѣ дървета, ето ти го и чудовището предъ него. Мирянъ му поднесе млѣкото и симита. Чудовището пропѣлзѣ, потѣна въ мѣха и заспа. Мирянъ при-